

POETINIAI SKERSVĖJAI VĖJO NAMUOSE

Kai Lietuvoje pradedame kalbėti apie Rytų kultūrą, pirmiausia atmintyje iškyla M. K. Čiurlionio paveikslai, V. Krėvės apsakymai ir Vydūno dramos. Minėti kūrėjai parodė lietuvių tautai, kad už į rytus esančių kaimyninių šalių, su kuriomis lietuviai per amžius ir prekiaavo, ir kariavo, yra ir kitų, turinčių tūkstantmetes kultūros tradicijas, gyvenančių pagal visai kitokią, dažnai sunkiai suprantamą filosofiją. Jų patyrimas būdavo apipinamas įvairiais mitais, gal dėl nežinojimo, gal dėl nesupratimo, gal dėl noro Rytų kultūrą suvokti ir perprasti pagal Vakarų kultūrų standartus. XIX a. prasidėjęs maištas prieš racionalizmą atsispyrė būtent į Rytų išmintį, ypač etikos normas, kurios rytiečiams yra amžinos ir nekintamos. Kada prancūzų dailininkai atranda japonų ukiyo-e graviūras, italų kompozitoriai kuria operas rytietiškais motyvais, rusų dailininkai tapo Indijos ir Japonijos peizažus, prancūzų gydytojai mokosi gydyti ligas badydami kūną kinietiškomis adatomis, austrų ir vokiečių psichiatrai studijuoja jogų metodus, kad geriau pažintų žmogaus sąmonę, vokiečių ir prancūzų filosofai kuria naujas filosofines sistemas, vakarų kultūros žmogaus būtį aiškinančias rytietiškąs mąstysenas kategorijomis, neatsilieka ir Lietuvos aukštuomenė: nusižiūrėjusi į Berlyno, Paryžiaus ar Varšuvos madas, perka kinų ir japonų vėduokles, šilko paveikslus, arbatos servizus, indiškąs drambliaus kaulo dirbinius ir jais puošia savo namus. M. Gustaitis straipsnyje „Orientalistinė srovė Europos literatūroje“ („Vaivorykštė“, 1913, Nr. 2) teigia, kad lenkų kalba leidžiamame Vilniaus dienraštyje „Dziennik Wilenski“, buvo aprašinėjamos nuotaikingos bajorų kelionės į Rytų šalis. Matyt, per lenkiškąją spaudą lietuvių kultūros elitas XIX a. pab. – XX a. pradžioje daugiausia gavo žinių apie kinų ir japonų literatūrą.

1901 m. pavasarį Varšuvoje buvo atidaryta per Europos šalis keliaujanti japonų ukiyo-e graviūrų paroda, kurioje eksponuota daugiau nei 600 garsių dailininkų Hiroshige, Utamaro, Kuniyoshi, Harunobu ir kitų autorių kūrinių. Ją aplankė ne tik lenkų menininkai, bet ir Vilniuje dirbę dailininkai (K. Ruščicas). Tais pačiais metais Varšuvoje buvo išleista lenkų literatūros kritiko Juliano Adolfo Šviencickio „Kinijos ir Japonijos literatūros istorija“. 1913 m. pasirodo į lenkų kalbą išverstas 13 a. japonų poezijos šedevras „Šimto poetų šimtas eilių“ („Hyakunin isshu“). Pirmieji lenkų poetai, pradėję rašyti trieilius, buvo Jaroslavas Ivaškievičius, kuris 1919 m. išleistoje savo pirmojoje knygoje „Oktostychy“ išspausdino keletą tankų ir haiku, tais pačiais metais rinkiniu „Futuryzje“ debiutavęs Anatolas Sternas bei Tytus Čyževskis, 1922 m. rašęs futuristinius trieilius japoniška maniera. Kiek vėliau prie jų prisijungė poetas Bogdanas Richteris, kurio haiku buvo išspausdinti 1929 – 1932 m. Varšuvoje leistoje „Antologie wielkiej literatury powszechniej“. Gali būti, kad lietuviai studentai, besimokantys Lenkijos universitetuose, skaitė šių autorių kūrybą. Neatmetama mintis, kad Vilniaus ir Kauno literatų sluoksniuose apie juos taip pat buvo girdėta, o gal ir skaityta jų kūryba.

Kita šaka, per kurią į Lietuvą ėjo žinios apie japonų prozą bei poeziją, buvo rusų literatūra. Pirmiausia todėl, kad su japonais lietuviai, tarnaujantys caro armijoje, susidūrė per 1904 m. Rusijos – Japonijos karą. Prisiminimai apie tokius žmones rado vietą lietuvių prozoje – P. Cvirkos novelėje „Uogelė“ ir A. Miškinio knygoje „Žaliaduonių gegužė“. Iš rusų kalbos lietuvių poetas B. Sruoga išvertė ir 1920 m. išspausdino dvylika japoniškų tankų. 1938 m. J. Baniulis paskelbė pirmuosius haiku vertimus iš rusų kalbos („Naujoji romuva“, 1938, Nr. 33-34), vėliau tai darė K. Korsakas („Pergalė“, 1967, Nr. 2). Giliausią vagą, versdamas haiku, išarė poetas Sigitas Geda. Nuo vertimų pereita prie originalių lietuviškų haiku kūrybos – rinkinys „Žydinti slyva Snaigyno ežere“ (1981). Įdomu pastebėti, kad pirmuosius latviškus trieilius tuo pačiu laiku rašė poetai Maris Čaklais (1980 m. sukurtas ciklas „Bandavas haikas“) ir Juris Kronbergs („Nakts dokumenti“).

Lietuviui skaitytojui, išgirdusiam užuominą apie japonų poeziją, pirmiausia vaizduotėje turėtų iškilti du žanrai – penkiaeilis (ilgasis posmas) ir trieilis (trumpasis posmas). Reikėtų priminti, kad japoniškai penkiaeilis užrašomas dviem eilutėmis, o trieilis – tik viena. Toje vienoje eilutėje vienu iš esminių kriterijų yra skiemenų skaičius. Šis bruožas gražiai išnaudojimas vertimuose, kada pirmieji 5 skiemenys gula į pirmą eilutę, 7 skiemenys – į antrą, o likę 5 – į trečią eilutę. Ne vienas poetas, rašęs haiku, yra bandęs suvaldyti skiemenų skaičių, bet dėl lietuvių kalbos žodžių specifikos nedaug kam tai pavyko padaryti. Tokiame poetiniame kalbėjime frazė ar sakinytis turi lieti natūraliai,

sklandžiai, be kliuvinių ar strigimų, tarsi būtų kasdieninės kalbos dalis. Kasdienybės poetizavimas įprastais kasdieniškais žodžiais ir yra vienas iš trieilio vertės bruožų. Kasdieniškos, buitinės kalbos rutinoje egzistuojantis, visada gyvas žodis sublizgėti gali tiek buitiniame tekste, tiek poetiniame. Svarbiausia – kokio gilumo mintis po juo slepiasi, kiek giluminių klodų jis atveria. „Įkišau knygon/ Vėjo nublokštą lapą - / Gal ras anūkės“ (B. Gliaudienė). Iš pirmo žvilgsnio nereikšmingas rudens (vasaros) popietės epizodas, gal tik viena jo akimirka, įprasmina kelių šeimos kartų išoriškai nematomą ryšį, pagauna tolimą ateitį ir uždaro ją šiandienos kasdienybėje. Giliau paanalizavus rinkinyje „Vėjo namai“ pristatomų poetų kūrybos kelią, galima pastebėti, kad labiausiai su skiemenų skaičiumi pavyko susidraugauti poetėms A. Puišytei, R. Klimaitienei ir B. Gliaudienei.

Kitas svarbus klasikinių trielių bruožas – privalomas metų laiką apibūdinantis žodis. Tokiu žodžiu ar žodžių junginiu gali tapti bet kuris žodis, tiesiogiai ar netiesiogiai rodantis metų laiką, kada trieilis yra sukurtas. Japoniškoje tradicijoje trieilis kuriamas čia ir dabar, visais pojūčiais priimant akimirkos situaciją. Tikrame trielyje nėra prisiminimų, apmąstymų apie ateitį, refleksijų. Sezoninis žodis yra tarsi atspirties, atramos taškas projekcijai į ateitį, jungiamoji žmogaus būties ir gamtos beribiškumo grandis. Tam išreikšti dažniausiai užtenka akimirkos. Šia sezoninio žodžio savybe kiek nedrąsiai bando pasinaudoti kai kurie mūsų poetai, kai pabando sustabdyti akimirką, kada betarpiškų aplinkos išpūdžių sužadintas prasiveržia poetinis tekstas. Įvyksta tai čia ir dabar: „Šerkšnas per naktį/ savo stiliumi perrašė/ visą gamtovaizdį“ (K. Platelis). Arba tiesiog pastebimi dalykai, į kuriuos niekada neatkreipdavai dėmesio. Taip atsiranda netikėtumo suvokimas: „Pavasario dangus/ susikertantys keliai/ paukščių ir lėktuvų“ (A. Šilanskas). Sezoninio žodžio gali nebūti pačiame trieilio tekste, jeigu tekstas eksponuoja patį daiktą, objektą, kurį galime priimti kaip sezoninį žodį: „Staiga/ Nuvyto gražiausia gėlė/ Gražiai...“ (J. D. Žilaitytė). Labai dažnai sezoninis žodis yra ne tik nuoroda į metų laiką, bet ir nulemia emocinę trieilio aplinką. Japoniškoje tradicijoje tai apibrėžiama tam tikromis estetinėmis kategorijomis, kurių tiesiogiai perkelti į lietuviškus tekstus negalima, tačiau daugeliui lietuvių poetų yra nesunku pavartojant sezoninį žodį perteikti įvairias emocijas. Augalų, visatos kūnų ar gamtos reiškinių įvardijimas siekiant atverti, apnuoginti žmogiškuosius jausmus ar emocijas tikriausiai ateina iš lietuvių liaudies dainų tradicijos. Liepelė, klevelis, ažuolėlis, raselė, saulelė, mėnuo ar vėjas mūsų dainose reiškė ne vien tik santykį su gamta, bet buvo ir emocijų simboliai. Daugeliu atvejų lietuviškuose trieliuose jie išlieka tokie pat simboliai, tik emocijos išreiškiamos labai nedrąsiai, labai atsargiai, tarsi bijant netyčia atsidurti svetimame ir nepažįstamame pasaulyje. Taip atsitinka galbūt todėl, kad lietuviai nuo seno vengė atvirai reikšti savo emocijas. Emociškai uždara džiaugsmą rodo D. Kajokas („Sėsk šalia ...“), artimo meilės temą tarp eilučių slepia Just. Marcinkevičius („Fejerverkų puokštė ...“), o S. Geda meistriškai išjaučia vidinį sielos nerimą, tam tikrą egzistencinį nepasitenkinimą („Metai praėjo ...“). Vis dėlto džiaugsmo ir laimės akimirkų yra mažai. Vyrauja nusivylimo (G. Cieškaitė „Krinta sniegas ...“, V. Daujotytė „Žiūriu į debesis ...“), liūdesio (A. Balbierius „Debesys gegužio ...“), sielvarto (D. Milašauskas „Krintantys lapai ...“) ir vienišumo (A. Šilanskas „Kalėdų rytą ...“) gaidos. Net ir viltis pateikiama su abejonės prieskoniu (D. Šimonis „Žibintas tą ...“). Gražiai atskleidžiamas susirūpinimas – dėl brangiausio širdžiai žmogaus (A. Šilanskas „Vasario naktis ...“) iki nepažįstamo akimirkos paukščio (J. D. Žilaitytė „Sninga ...“). O dažnai tiesiog belieka garsiai sušukti mažiesiems mūsų broliams (M. Valiukas „Atsargiai ...“), kad saugotųsi ir ... atleistų mums.

Lietuvių poetai kai kuriuos sezoninius žodžius vartoja kurdami išskirtinį, ypatingą peizažą. Tai gali būti kiek mistiškas, gąsdinantis nakties vaizdas (A. Balbierius „Vienaakė katė ...“), tarsi atkeliavęs iš dailininkų romantikų drobių. O gali būti ir aplinkos detalė, primenanti nerūpestingos vaikystės žaidimus (A. Puišytė „Laukinės gėlės ...“), nors juos taip pat, kaip kadaise mes, dabar žaidžia mūsų vaikai (M. Valiukas „Penki klevo ...“). Kartais peizažas gali sietis su senųjų šventraščių tekstais (A. Balbierius „Amžinai žydinčių ...“).

Dar vienas pastebėjimas – lietuvių poetai pakankamai dažnai duoda trieliams pavadinimus, ko beveik niekada nedarydavo japonų poetai. Labai dažnai toks pavadinimas tampa paaiškinimu, įvestimi į poetinio teksto tėkmę. Sutapimas ar ne, bet pavadinimai paprastai būna sezoniniai žodžiai (D. Kajokas, A. Marčėnas, A. Šlepikas). Tai pakankamai patogiu, nes pavadinimas savotiškai nukrauna pagrindinį eilėraščio tekstą nuo būtinybės rodyti temą, idėją ar laiką.

Glaudžiausiai lietuvių ir japonų poeziją jungianti grandis yra žmogaus ir gamtos ryšio išraiška. Abiejų tautų poezijos atspirtis – gamta, jos didybė ir trapumas, jos amžinybė ir nebaigtis. Ir suvokimas, kad žmogus yra tik viena maža didžiosios gamtos dalelė, šalia daugybės kitų – gyvų ir negyvų. Žmogus ir gamta – viena iš amžinųjų poezijos temų. Kiekvienas poetas, žvelgdamas į mus supančią aplinką, tuos pačius daiktus pamato skirtingai, tad nevienodai juos ir interpretuoja. A. Balbierius sustabdo tūkstantmetį gamtos laiką („Prieš du tūkstančius ...“), rodydamas laiko slinkties periodiškumą. Gilė ir kėkštas tampa nenutrūkstamos amžinybės simboliais, kuriuos mes galime betarpiškai paliesti ar pamatyti. Poetas gražiai prisijaukina begalinę gamtos erdvę, padaro ją gryną ir užčiuopiamą („Baltas žvyrkelis ...“), esančią po žmogaus kojomis, čia galima stovėti ir pasijusti labai dideliu ir didžiam. Aptariama ir žmogaus siela, kuri nėra tokia švari, skaidri, tyra, kaip didžioji gamtos siela („Debesys gegužio ...“). A. Balbieriui gamta – draugas, kuriam gali išsipasakoti. Pasakojimo, išsikalbėjimo, išsipažinimo metu apnuoginama žmogaus mintis, atsikratoma nereikalingų apnašų, atveriamas būties nervas – toks pat pažeidžiamas kaip paprastas medžio lapas („Protas šviesėja ...“). Apnuogintam būties nervui nereikia net žodžių, užtenka minties, kad pasijustum nesaugus (K. Gailius „Vynuogių lauke ...“). Kartais atsitinka taip, kad iš nuostabos žmogus praranda kalbos žadą, nutrūksta minties gija (M. Valiukas „Chrizantemų ...“). Kad būtum saugus, reikia namų. Namų, kuriuose galėtum užsidaryti, pasislėpti nuo viso pasaulio. Tačiau kad tai tik noras, troškimas, siekiamybė, mums primygtinai rodo V. P. Bložė („Ant kurio šono ...“). Žemė ir dangus yra ir amžinieji mūsų draugai (P. Lai Vėjus „Renkasi draugai ...“). Gamtos namuose gražiai atsiskleidžia žmogaus kasdienis triūsas. Visiškai taip pat elgiasi ir gamta – ji dirba nesustodama (V. Braziūnas „Vėjas drasko ...“). Tik kartais įsisukus į darbų sukurį nėra kam džiaugtis grožio akimirka (M. Valiukas „Ievos pražydo ...“). Labai dažnai poetai tiesiog fiksuoja kasdienybės detales, tarsi fotografuoja įdomius momentus, kurie kitiems gali ir neturėti kokios ypatingos reikšmės – G. Cieškaitė „Tirpsta sniegas ...“, D. Gintalas „Vienišas lizdas ...“, R. Jonutis „Vienintelė vaikystės ...“. Jie gali prikelti prisiminimus, versti susimąstyti apie ateitį ar tiesiog susidėlioti savyje. Poetai skaudžiai vaizduoja gamtos ir žmogaus susipriešinimą, susvetimėjimą. Dažnai dėl to kaltas būna žmogus – S. Eitminavičius „Zylė už lango ...“. Ypač šiuolaikinis, gyvenantis dažnai nenatūraliu ritmu, o įsisukęs į mechanizmų, mašinų ir nepabaigiamų darbų ritmą (Ž. Sabanovič „Einu į darbą ...“), kada atbunka jausmai, pojūčiai, kada prarandama atsakomybės prieš gamtą ir žmones pareiga. Žmogus ima save įsivaizduoti visatos centru, vartojančiu viską aplink save, net ekologinę nelaimę paversdamas grožiu – G. Iešmantas „Degančio miško ...“. Teikia vilties tai, kad tokias jausmų blokadą geriausiai pastebi ir atskleidžia jaunoji poetų karta (Ž. Sabanovič „Tik tuksėjimas ...“), kai žmogus nebepažįsta žmogaus (R. Jonutis „Staiga matau ...“), kai savyje beveik neatpažįsta savęs (J. Zdanys „Einu baltu ...“), kai laikas skaičiuojamas jau ne valandomis ar dienomis (A. Šilanskas „Žiemos laikas ...“), kai net gėlė ant palangės – toks savas ir širdžiai mielas namų simbolis – negyva (D. Dirgėla „Persodinta ir ...“). Negyvumo estetika. Taip ir klaidžioja akys, tarsi kino kameros ar fotoaparato objektyvai, ieškodamos gyvo judesio, kurį galėtų įrėminti ir grožėtis (M. Karčiauskas „Rezidencijų ...“). Gyvenimo natūrmortas, kuriame sudėta labai daug atsitiktinių daiktų (J. Kunčinas „Žiurkės ant stogo ...“). Kartais, kai nuobodybė įgrysta iki kaulų smegenų, galima pabandyti trieilio tekstą sulaužyti, pakeisti jo formą, vizualiai įkirsti, pažymėti trikampę žymą (A. Šlepikas „Vėjas ...“).

Haiku poezija – Japonijos simbolis ir šalies vizitinė kortelė. Gal todėl ne vienas autorius į savo tekstus įpina japoniško gyvenimo realijas, kurias matė kaip turistai ar tiesiog perkėlė kaip simbolius, padedančius išplėtoti poetinę mintį ar temos potekstę. Vienu atveju tai gali simbolizuoti neišsipildžiusias ar išsipildžiusias svajones (E. Ignatavičius „Summa summarum ...“), kitu – akivaizdžiai skirtingas kultūras, pasaulėvaizdį (K. Platelis „Ryžių laukeliai ...“).

Ypatingiausias lietuviško trieilio bruožas – polinkis į filosofinius apmąstymus. Mūsų trieilis kontempliatyvus, ieškantis atsakymų į universalius žmogaus būties klausimus. Kartais jis labai abstraktus, kalbantis aliuzijomis, simboliais, ženklais, kurie sukurti iš realių, bet yra nerealūs (L. Šimkutė „Smėlio obeliskas ...“), tačiau verčiantys susimąstyti. Kiti – tarsi žaidimas žodžiais, kada per žodžių sąskambius bandoma paaiškinti abstrakčias sąvokas (V. Daujotytė „Akimirka ...“) ar kelia vis dar neatsakytą egzistencinį klausimą (A. Marčėnas „Būti? Nebūti? ...“). Treti kviečia atsigręžti į save, paanalizuoti vidines būsenas, sukomplektuoti save (G. Zubavičius, J. Zdanys, G.

Cieškaitė). Labai gražiai prie rytietiškos filosofijos priartėjama, kai bandomos įprasmiti kartinės „kelio“ ir „tuštumos“ filosofines estetiškes kategorijas. Ėjimas, kelias, kelionė daugiau suprantami kaip dvasios ieškojimai (G. Cieškaitė „Kur veda ...“), suvokimas, kad kelionė į save niekada nesibaigs (S. Geda „Metai praėjo ...“) ir kartu nerimas, nekantravimas, noras palikti čia save tokį, koks esi dabar ir eiti ieškoti kitokio savęs, kuriuo pats būtum patenkintas (P. Lai Vėjus „Ankstyvas ruduo ...“). Į tuštumą, erdvę mūsų poetai moka pažvelgti kaip tikri rytų išminčiai – nėra tuštumos, nėra tuštybės, nėra nepanaudotos, neužpildytos erdvės. Būtent tuštuma gali turėti mums nesuvokiamas, nepasiekiamas ir nematomas ribas (R. Klimaitienė „Vežime šieno ...“, K. Platelis „Toli nuo ...“), būti visai šalia mūsų (V. Rubavičius „Tuščioje gatvėje ...“), būti mumyse, mūsų viduje (R. Jonutis „Ligi žiemos ...“), ji niekada neišnyks: vienai užsitraukus, atsivers kita (G. Mastavičiūtė „Tuščia sraigės ...“).

Paprastai trieilis visame tekste plėtoja vieną temą arba tekstas dalijamas į dvi atskiras, iš pirmo žvilgsnio labai tolimas ir tiesiogiai nesusijusias temas. Tarp jų jokio loginio ryšio gali nebūti, svarbu, kad žmogaus sąmonė atskirybės galėtų sujungti tam tikrais asociatyviais ryšiais. Tokie ryšiai yra išskirtinai skaitytojo (klausojo) reikalas. Tik jis, perleidęs per savo patyrimą ir suvokimą, žinojimą ir nuojautų prizmę, gali ryšius sukurti ar atrasti. Poetas mums duoda tik medžiagą, žaliavą, iš kurios patys kuriame poetinį tekstą – kartais žodžiais, kartais tik jausmais. Paprastai stengiamasi, kad temos būtų kuo toliau viena nuo kitos nutolusios, kad būtų platesnė erdvė asociacijoms. Lietuvių autoriai nesistengia labai nutolti nuo kasdieninės aplinkos. Kita tema dažniausiai norima atkreipti dėmesį į šiek tiek šokiruojantį mūsų pačių elgesį (A. Šilanskas „Vasaros atostogos ...“), žadina prisiminimus jungdami gamtos ciklo priešybes (J. Keleras „Gruodžio vidurys ...“), kelia egzistencinius klausimus (D. Milašauskas „Krintantys lapai ...“). Garsieji japonų poetai mėgdavo žaisti temų persidengimu tekste. Kadangi originaliuose japoniškuose tekstuose nėra skyrybos ženklų, didžiulę reikšmę įgauna frazė, nurodanti temą. Paprastai perdengiama vidurinė eilutė, kuri vienu atveju praturtina pirmos eilutės temą, kitu – trečios eilutės temą. Taip temų prasminiai akcentai gali kisti priklausomai nuo skaitytojo dėmesio, nuotaikos, laiko, kada tekstas skaitomas. Tokio teksto pavyzdys būtų G. Latako trieilis. Žodžiai „Rudens pilnatis“ gali būti viena atskira, užbaigta tema, išreiškianti apibendrintą, ryškų rudens nakties vaizdą. Kitos dvi eilutės plėtoja naują temą, kurioje tarsi naikinama prieš tai buvusi mintis apie nakties ramybę, tylą, poilsio metą. Skrendančios žąsys išardo nakties tylą, ramybę. Bet galima pirmas dvi eilutes suvokti kaip vieną temą. Tada mintis tarsi suerzinama, išmušama iš normalios loginės sekos, tarsi priartėjama prie zen budistinės koan tradicijos, kai kyla klausimas: „Kodėl mėnuo nepriklauso nakčiai?“. Atsakymas paslėptas trečioje eilutėje, t.y. kitoje temoje – mėnulis jau ne žmogaus pasaulio dalis, tai paukščių bendrakeleivis.

Baigiant galima sakyti, kad lietuvių poetai trieilius pradeda kurti XX a. antroje pusėje, 8 – 9 dešimtmetyje, neatsilikdami nuo Europoje padidėjusio dėmesio Japonijai ir jos kultūrai, ir jau turėdami nemažą vertimų, kurie buvo kaip naujų galimybių poezijoje pavyzdys ir pagrindas.

Daugelis mūsų kūrėjų išbandė galimybę eiliuoti pagal klasikinį haiku skaičių 5-7-5. Kai kurie poetų trieiliai – labai gražūs tokio eiliavimo pavyzdžiai. Kiti poetai bando žaisti ir tam tikrais teksto konstravimo instrumentais – pavadinimo suteikimu tekstui, temų perdengimu, netikėtumo kaip satori perteikimu. Beveik visi poetai suvokė sezoninio žodžio svarbą ir aktyviai jį vartoja poetiniuose tekstuose, kartais nutoldami nuo klasikinių kanonų, bet atverdami naujas jo vartojimo galimybes, besiremiančias lietuviškos pasaulėjautos tradicijomis. Žmogaus ir gamtos santykiai vaizduojami pakankamai tradiciškai, tačiau ieškoma naujų raiškos formų, atsižvelgiama į besikeičiantį, industrėjantį pasaulį, tolstama nuo tradicinės kaimiškosios estetikos. Daugiau į aplinką žvelgiama per asmenines sielos, jausmų patirtis.

Ryškiausi mūsų trieilio bruožu reikėtų laikyti polinkį į filosofinius apmąstymus, pradedant žmogaus būties klausimų analize ir baigiant Lietuvos istorijos įprasminimus. Taip apimamas platus tematikos laukas ir lietuviškas haiku tampa labai atviras, mobilus ir modernus.

Poezija, ypač trieiliai – labai judrus ir jautrus žanras, primenantis lietaus lašų burbulus baloje. Jie gražūs kol gyvi, kol gyvena su mumis čia ir dabar, kol geba žavėti nors akimirka.